

DEIXA'T TOCAR PER LA TENDRESA D'UN INFANT QUE RENOVA LA TEVA VIDA

Conferència a càrrec del P. Maties-Pau Prades Martínez
Recés de la Germandat de Poblet
Poblet, 29 novembre 2008

No voldria donar-vos una conferència, sinó invitar-vos a fer junts un viatge. Un viatge dins del nostre cor. Serà una experiència apassionant: arriscada per les conseqüències imprevisibles, difícil perquè ens caldrà pensar, necessària per madurar com a persones i com a cristians. L'ésser humà té la ment dispersa i és *"pobre i desvalgut"*¹, prou ho sabem. Tenim una por inexplicable al nostre interior. Per això, ens aferrem a tot el que trobem per tal d'omplir el buit, i ens instal·lem per sentir-nos més segurs. Viatjar al nostre interior és penetrar dins del desert del nostre misteri. En la soledat experimentada durant el trajecte descobrim les arrels del nostre "jo", on conviuen les forces contràries que lluiten entre sí i on creixen els impulsos de la nova criatura renovada pel Crist. El crit de S. Pau es fa sentir: *"Aixeca't, tu que dorms... i el Crist t'il·luminarà"*².

El soroll i la velocitat fan perdre la capacitat de reflexió. El sense sentit i la insatisfacció poden minar el nostre viure. Però jo crec en l'esperança. Segons Benet XVI, no anem per un desert sense camins, en una recerca cap el buit absolut; Déu mateix ha posat senyals de pista, fins i tot ha aplanat un camí: el camí és la seva Paraula; del que es tracta és de trobar-lo i de seguir-lo³.

Quin sentit té l'Advent? Què hem d'esperar encara? L'Advent ens invita a desfer-nos del pes acumulat durant l'any per tornar a començar, contemplant amb ulls nets el misteri d'un Infant que vol créixer dins dintre i parlar-nos a les orelles del cor. Els pares estan atents a qualsevol gest del seu nadó per tal d'interpretar els seus sentiments i necessitats. Contemplant el fill de les seves entranyes, el coneixen millor i l'estimen cada dia més. El ulls de l'enamorat penetren més profundament. Preparem-nos a viure el camí del Nadal amb la tendresa del pare i de la mare, amb un cor que estima, amb la constància d'un monjo. La literatura monàstica diu que el monjo avança per un camí llarg i profund; per evitar perdre's cal que trobi la direcció correcta: la Paraula de Déu continguda en la Bíblia. Per caminar vers Déu, cal estudiar-lo i estimar-lo. Aquesta recerca amorosa ja és en si mateixa una resposta i una vivència interior.

Tots els aquí presents ens sentim família. Coneixem i estimem "el nostre monestir". Les paraules d'aquest monjo de Poblet que esteu escoltant volen ser com pinzellades sobre una tela en blanc i ben preparada: no perfilen el tema, només són una invitació a continuar-lo quan hagi passat aquesta jornada. Desitjo que aquesta meditació es converteixi en pregària personal. Voldria que al final

¹ Salm 39,18.

² Ef 5,14.

³ Discurs de Benet XVI al món de la cultura. Paris, 12 de setembre de 2008.

d'aquest recés, o viatge interior, ens trobéssim submergits en el cor de Crist, on hi ha el veritable Amor. Penso que val més parlar a Déu que parlar de Déu: en el primer cas, connectem amb Ell; en el segon, divaguem sinó sabem o podem aprofundir. El que jo us pugui dir no té gaire importància. Sols pretenc senyalar una direcció: el camí del Pessebre, per contemplar aquest Infant ple de tendresa que vol canviar la nostra vida.

Segons el títol d'aquesta meditació, reflexionarem sobre quatre punts.

1. LA TENDRESA

Acabem de llegir, al refectori del monestir, un llibre de entrevistes amb el Cardenal Martini, el qual afirma que el nostre món necessita tendresa i fidelitat. La tendresa és causa i efecte de la veritable estimació, i l'amor fidel es converteix en misericòrdia. Sense amor i tendresa podem naufragar enmig del mar de la vida; i si construïm una pastera on refugiar-nos, arribarem a un món d'inseguretats.

La Gran Enciclopèdia Catalana defineix la tendresa com "*la qualitat de la persona tendra*", la qual "*cedeix fàcilment a les impressions sentimentals, especialment a l'afecte, a l'amor*". Cedir i ser sentimental no està ben vist al mercat de valors. Si pensem que la persona tendra és vulnerable, preferirem donar la imatge de durs per tal d'evitar problemes. És fàcil de comprendre-ho perquè la nostra vida es mou sovint en una permanent barreja de desigs, emocions, vivències i conflictes. Però l'amor cristià no s'ha de quedar en pura emoció, sinó que és convicció profunda i norma de vida⁴. Si en el Llibre dels Salmes, la paraula "cor" apareix 170 vegades és perquè l'amor és el sentiment i l'actitud que més necessitem i valorem.

I ara, amics, tanquem els ulls i imaginem-nos com ha de ser el viatge endins, el pelegrinatge vers l'estable de Betlem. S. Ignaci en els seus "Exercicis Espirituals" ens invita a contemplar els personatges, a escoltar el que diuen, a posar-nos dins d'ells "como si presente me hallara". Anem al bressol del nostre cor on neix Jesús, "*el qual per nosaltres i per la nostra salvació davallà del cel i es feu home*"⁵. Mentre caminem vers el pessebre em pregunto: "Aquell que ve al món la nit de Nadal, per què ve? Ve per comunicar una força nova, per descobrir-nos nous horitzons, per donar l'alegria que el món no sap donar. Ve Ell, nascut pobre en un estable, per aportar-nos, en la nostra pobresa, el do més gran: a tots aquells que l'acullen els ha concedit "poder ser fills de Déu"⁶. Ens porta la mateixa Vida de Déu que és Llum per a nosaltres. En la nit de Nadal sorgeix la Llum que és el Crist. Una Llum que resplendeix i penetra en els nostres cors i ens porta a una nova vida.

⁴ Griselda Cos, "Conèixer i estimar Jesús, el Crist", Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1995, pp. 41 i 35.

⁵ Credo de la Missa.

⁶ Jn 1,12. Del missatge de Nadal de Joan Pau II, any 1996.

Apropem-nos. L'Infant, Maria i Josep ens esperen. Nadal és festa d'amor i d'acolliment, d'una tendresa que no sabem definir. Ja veiem la llum d'aquest primer temple sorprenent on habita Jesús a la terra.

"Tu vius, Jesús, a les nostres cases: a la barraca de l'indigent; a la dels amics, com els de Betània; allà on et conviden; a les cases on t'esperen, on Tu els canvies el cor i els converteixes, com a Zaqueu; ets Vida a la casa on parteixes el Pa i reparteixes el Vi, en un sopar que mai serà el darrer; habites al Temple misteriós de la Creu, on Tu comparteixes la nostra; et manifestes a la casa on t'escolten, i nosaltres, pobres deixebles d'Emaús sords i cecs, et reconeixem al capvespre després de compartir tota la jornada".

"Quina alegria ...: «Anem a la casa del Senyor!»⁷. Ja som a la vora. Aviat veurem l'Infant. Contemplem a distància la escena familiar. Mireu, quina gran resplendor! Jesús, el Fill, és reflex resplendent de la glòria del Pare. Ell ens allibera de tota mena d'ombres i obre un horitzó lluminós, un camí d'esperança malgrat tot. Com en un llarg viatge, vivim etapes diferents, llocs inesperats i reaccions no previstes. El camí del desert pot endurir, però si el passem sense perdre les forces i el optimisme arribem a la maduresa personal.

Veieu la Mare amb el Fill als braços? "Si vols viure prop del Senyor, viu con Maria", em va dir la meva mare al fer-me monjo. Benaurats nosaltres si, com Maria, creiem⁸. Fe i vida formen una unitat. Quan la fe és fràgil volem demostracions, proves i seguretats; però la fe viscuda ha de passar per la prova de la fidelitat i de la coherència. És fàcil ser fidel al temps de la eufòria, però desconfiem quan arriba la tribulació. No sabem què pensaria Maria en cada situació. Sabem, sí, que va ser fidel. La tendresa del seu Fill la va fer forta i valenta. Quan, durant la pregària, ens embarga una gran dolcesa carreguem bateries per continuar el camí. Corresponguem amb un somriure a la tendra mirada d'un Infant, els seus braços ens acaricien i s'omple de goig el nostre cor. *"La meva ànima magnífica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva"⁹. Al costat de Maria, veiem Josep acariciant Jesús. La seva fe madura i perseverant es manifesta en la eloqüència del seu silenci, en la rectitud i decisió dels seus actes. Josep té la delicada missió d'interpretar la voluntat i els designis de Déu. El seu exemple ens ajuda a contemplar amb senzillesa el misteri del Nadal i a alliberar-nos de l'orgull del nostre cor.*

Deixem les càmares fotogràfiques! No fem com molts turistes que venen al monestir, que ho fotografien tot i no es fixen en res; s'emporten trossos del monestir però no viuen la màgia de la bellesa, ni el silenci, ni l'experiència de la pregària. Callem, escoltem, preguem, contemplem.

"No tingueu por: us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria:... us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor... trobareu un Infant... posat en una menjadora"¹⁰. Trobem àngels pel camí amb bones

⁷ Salm 121, 1.

⁸ Lc 1,45.

⁹ Lc 1, 46-47.

¹⁰ Lc 2, 10-12.

notícies, bones persones que continuen oferint-nos amistat, que no ens abandonen, que comparteixen la nostra soledat, que ens sostenen i guien. La gent senzilla, com els pastors de Betlem, és molt sensible a les necessitats dels altres, sap gaudir de les petites coses, i Déu els concedeix de contemplar les més importants¹¹. Quan estimem som el cor de Crist que, per i en nosaltres, continua estimant; quan anem per camins de pau som els peus del Crist; quan la nostra pregària ens converteix som alè de l'Esperit.

"Anem de pressa! Gràcies, Senyor, per la Bona Nova. Estem esperant i ara sortim al teuencontre, caminem, anem a veure't al Pessebre. La alegria que tenim al veure l'estrella és immensa¹². Ajuda'ns a ser valents, a superar el desert dels dubtes i de la rutina, deixa'ns ser seduïts per aquesta Llum que ens condueix a Tu".

*"Feliços el nets de cor: ells veuran Déu"*¹³.

2. L'INFANT JESÚS

*"Ell, encarnat per obra de l'Esperit Sant i nascut de la Verge Maria, compartí la nostra condició humana, llevat del pecat; i anuncià als pobres la salvació, la redempció als captius, i als afligits l'alegria"*¹⁴.

Per fi veiem Jesús i el contemplem. Recordem les paraules del profeta Jeremies aplicades a Jesús: *"és per a mi un Infant preciós que m'encisa. Per Ell se'm commouen les entranyes, me l'estimo amb tendresa"*¹⁵. Per entrar a la cova de Betlem cal agenollar-se, cal tocar la pols de terra amb humilitat, cal pregar i admirar. Tenim el cor ample, la imaginació oberta i l'amor actiu per poder fer-ho? Al Pessebre ens espera la sorpresa d'un amor¹⁶. La vinguda de Jesús al món és un gest del Pare: en Jesús Déu ve a viure entre nosaltres, en plena humanitat, el seu Amor. Jesús ha estat home i, per tant, coneix l'aspiració humana d'una pau interior i d'un amor mai satisfet. I, abans de deixar els seus, els assegura que seran consolats¹⁷. Els abismes de les nostres inquietuds queden coberts per la inesgotable tendresa del seu Amor. Si alguns ens diuen que no ho poden creure, podem respondre que alguna vegada hem experimentat el perdó i la misericòrdia. Podem negar als altres la tendresa que Déu ens ofereix?

Maria i Josep prenen el Fill en braços i l'omplen de petons. L'Infant somriu. Els pares contemplem el seu fill i somnien: esperen el millor per a ell i estan disposats a sacrificar-se per la felicitat d'aquell que estimen amb tendresa. Què serà d'aquest nen?, es pregunten tots els pares. Mai ho sabem. Intentem respondre a una pregunta, preguntant davant de l'Infant: Com són i seran les nostres relacions? La mirada transparent d'un nen ens interpel·la: nosaltres, però, no sabem mirar-nos als ulls per por a fer-nos una "radiografia" de l'ànima,

¹¹ Julia Merodio, "Caminar en Adviento, celebrar la Navidad", San Pablo, 2006, pp. 101-112.

¹² cf Mt 2, 10.

¹³ Mt 5,8.

¹⁴ Pregària Eucarística IV.

¹⁵ Jr 31,20.

¹⁶ Aquest és el títol d'una carta de Taizé, any 1995.

¹⁷ Jn 14, 16-18, 26-27.

ens refugiem en una fredor que ens separa, convivim amb els altres sense conèixer-los bé; i acabem justificant-ho tot, com un mecanisme de defensa, per evitar compromisos. Com podem estimar si el nostre cor està encongít, i si matem la tendresa que acabem tancant amb clau en un compartiment oblidat? "Jesús, volem manifestar-te el nostre amor recordant salms i oracions, però només et diem una paraula: "gràcies". Quan només ens fixem en Tu, Jesús, i les demás coses queden reduïdes a la seva relativa importància, ha arribat el moment de conèixer la Veritat, la teva Paraula de Vida, que ens proposa un canvi transformador que s'ha de manifestar en la vida familiar i comunitària".

La primera etapa d'una relació és l'enamorament; després, passant pel desencís i la decepció es pot convertir en una etapa fecunda d'amor generós, seré, incondicional i constant. "L'amor és el rostre de la santedat amagada"¹⁸. "Continua la teva obra en nosaltres, Senyor!". No ens preocupem si aquest any el Pessebre tampoc entra del tot dins nostre. Tenim noves oportunitats. Esperem sempre la vinguda del Senyor. Ell ha vingut però no s'ha manifestat encara plenament. Ha de néixer i tornar a néixer espiritualment dins de la nostra ànima. Hi ha un Nadal continu de Jesús en nosaltres. Ser cristià és transformar-se poc a poc en Crist. Per poder ser fills del Pare, cal que ens transformem en Crist per l'acció de l'Esperit¹⁹.

El pintor Picasso deia: "la inspiració t'ha de trobar treballant". També, doncs, l'Esperit vol trobar el nostre cor atent. A Déu el trobem pregant i estimant. La nostra vida sencera es converteix en pregària quan sincerament l'oferim a Déu. Hem de renovar el nostre entusiasme de novici, o renovar la tendresa dels nuvis, per poder continuar vivint. Deixem-nos acariciar per l'Infant Jesús. Agenollem-nos davant del seu bressol. Contemplem-lo. Preguem. Agenollem-nos davant d'un sagrari. "Volem escoltar la teva veu, Bon Jesús, una veu de consol, d'esperança; una veu alliberadora, provocadora, pacificadora. Ajuda'ns a ser sembradors d'amor i d'esperança perquè *"el nostre món d'avui ofereix poques aspiracions espirituals i poques certes materials"*²⁰."

Més que donar-vos ara un bon grapat de citacions bíbliques, us invito a que cada dia mediteu les que us arribin per la lectura espiritual o per l'assistència als actes litúrgics a l'església. Hem de fer com Maria, que somniava contemplant el Fill. Nosaltres també somniem quan preguem a la presència del Senyor. En aquests moments ens mantenim vius, i no desitgem viure una altra vida millor, sinó transformar la nostra, la que ens toca viure. Confiam: el Déu de l'esperança omple la nostra fe d'alegria i de pau; la seva presència ens fa viure esperançats²¹.

3. RENOVACIÓ

Citem un text que no podem oblidar: la Declaració de l'Orde Cistercenc. En la seva conclusió diu: *"reforma continua és necessària, ja que la història*

¹⁸ Griselda Cos, o. c., p. 34.

¹⁹ Jean Daniélou, "El misterio del Adviento", Ed. Cristiandad, Madrid 2006, pp. 117-119.

²⁰ Cf Discurs de Benet XVI a l'Elisi. Paris, 12 de setembre de 2008.

²¹ cf Rm 15,13.

humana, que cada vegada avança a ritme més ràpid, sempre comporta noves circumstàncies i crea noves oportunitats i nous problemes, als quals també la nostra vida -en els seus aspectes susceptibles de canviar- caldrà que s'adapti"²².

Noves circumstàncies: el món occidental està superant gran part del sofriment físic humà mitjançant el progrés científic, tècnic i econòmic; però augmenta el dolor emocional i la inestabilitat psíquica, accentuades ara pel nou fantasma de la "crisi econòmica". Nous problemes: l'individualisme que genera la por; i que es fa difícil de superar per manca de silenci interior, de consciència crítica i de comunicació. Noves oportunitats: per l'aplicació de la llei del pèndol, les persones busquen un nou sentit a la vida en els valors espirituals²³. La Llum que neix al Pessebre obre un camí de creixement i canvis. Amb l'ajut del Senyor les nostres carències i pobreses personals no han de ser un obstacle, més bé poden esdevenir un estímul quan la Paraula de Déu penetra dins l'ànima endormiscada i la desperta²⁴.

Comença S. Benet la Regla dient: *"Escolta, fill meu, les instruccions del Mestre i prepara l'oïda del teu cor"*²⁵. Fixem-nos que es dirigeix als monjos amb un "fill meu" ple de tendresa. S. Benet sap mol bé que atreu més una gota de mel que un litre de vinagre. La Paraula de Déu llegida i meditada actua sobre nosaltres i ens transforma²⁶. Jesús no ens demana més del que podem donar. L'oli suau de la comprensió i la delicadesa fan el procés de conversió més amable. Per pujar al cim de la vida virtuosa hem de caminar per la senda estreta, no per la roca llisa i vertical.

Molt sovint les nostres expectatives no s'acompleixen, i la duresa de les contrarietats i del fracàs oprimeixen la persona²⁷. Però tot ajuda a construir l'ésser humà: l'èxit pot empobrir i el fracàs engrandir. Hem de mirar una i un altra vegada l'esperança que neix a Betlem. L'amor i la mirada de Jesús, plena de misericòrdia, la seva predilecció pels marginats... em fa pensar que Ell és un home ple de tendresa. Jesús no es refugia darrere de ideologies o principis, sinó que es deixa tocar per les persones que el cerquen; i s'inclina sobre elles tal com li dicta el cor, no segons les normes establertes. L'amor fa lliure la persona: lliure per perdonar, estimar i servir el proïsme.

Hem de tenir el coratge de fer una autocrítica constructiva perquè vivim un drama semblant al del poble d'Israel al llarg de la història: contínuament tornem a adorar els ídols que la societat ens imposa o els que elegim nosaltres mateixos: la cultura del disseny i la imatge, el narcisisme, amor al diner, al poder i al prestigi... entre altres. Tanmateix aquesta situació està generant una profunda crisi i la gent està observant els monestirs, les religions, i la Llum que

²² Declaració del Capítol General de l'Orde Cistercenc, n° 126, 1968-1969. Textos Constitucionals de la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó, Vol II, Abadía de Poblet, 1990 (Hi veiem l'influència de la "Gaudium et Spes, 5, del Concili Vaticà II).

²³ Ramon Prat, "Maduració humana i evangelització", en "Qüestions de vida cristiana", n° 230, Publicacions de l'Abadía de Montserrat, juny 2008, pp. 82-101.

²⁴ Discurs de Benet XVI al món de la cultura. París, 12 de setembre de 2008.

²⁵ Regla de S. Benet, Pròleg.

²⁶ Homilía de Benet XVI a la Catedral Notre Dame de París. 12 de setembre de 2008.

²⁷ Àngel M. Briñas, "Vers la maduresa integral. Teresa de Lisieux o el camí dels petits", en "Qüestions de vida cristiana, n° 230, pp.63-81.

projecten les persones honestes i coherents. Us esteu preguntant segurament: Quina cosa té a veure tot això amb la conversió? Hi ha una gran relació. Hem de llegir la realitat des de la fe, i viure la fe dins la nostra realitat. Hem de ser com un xiprer que apunta cap al cel perquè les seves arrels s'enfoncen dins la terra.

Quan se'ns desfan els nostres esquemes, caiem en la depressió o fem nous replantejaments. La Llum de Nadal, el túnel negre de la Passió de Crist, l'esperança de la Resurrecció i la força de la Pentecosta són la resposta de Déu a les nostres urgències. El nostre creixement humà i espiritual, a través de l'any litúrgic, ens posa en comunió amb la Vida de Jesús. La confiança il·limitada en Ell ajuda a afrontar qualsevol problema. *"El qui confia en el Senyor és incommovible, ferm per sempre"*²⁸. Res ni ningú no podrà desfer la pau interior quan, per l'amor, abandonem el nostre cor en mans de Déu: *"Em mantinc en una pau tranquil·la, com un nen a la falda de la mare, tot esperant el teu Amor"*²⁹.

*"Som la família dels fills de Déu, però som alhora pobres pecadors. Perquè la nostra vida defalleix, perquè el nostre cor es tanca a la Paraula de Déu, perquè no hem viscut estimant com Jesucrist..."*³⁰. Oh, Com voldríem viure una història d'amor romàntic de pel·lícula, o viure feliços i tranquils dins d'un monestir abans de ser sants! Si la tendresa del Senyor, el nostre Déu, reposa damunt nostre³¹, estarem preparats a acceptar les sorpreses que la vida ens proporciona, la més important és que l'amor es purifica al foc de la prova. *"La nostra vida defalleix perquè el nostre cor es tanca a la Paraula de Déu"*. Llegint els Evangelis comprenem que no és suficient donar, cal donar-se i donar-ho tot. *"Sempre necessitarem aquella conversió contínua i sincera per la qual nosaltres -com a individus i com a comunitat- serem reformats a imatge de Crist, el Fill de Déu"*³². Per això avui fem aquest apassionant viatge interior. Les persones no som fulles que el vent s'emporta, sinó plantes arrelades, necessitades de rec, poda i abono per donar flor i fruit. Deixem-nos, doncs, purificar cada dia per Aquell que ens diu: *"Les sarments... que donen fruit, (el meu Pare) les neteja perquè encara en donin més"*³³. Donem fruits quan anem "sempre endavant", sense queixar-se per les pedretes del camí; quan encara que defallim, tornem a intentar-ho; quan sabem perdonar, ben conscients que nosaltres també som perdonats; quan l'oli de la misericòrdia guareix les nostres ferides; quan captem la bondat amagada de les persones amargades. Poc a poc Déu ens fa entrar en el misteri de la Creu, pel qual ens desprenem de les coses que estimem possessivament, per tal de buidar-nos de nosaltres mateixos i omplir-nos d'Ell³⁴. Quelcom ha de morir en nosaltres per poder viure la nova vida en Crist. L'acceptació de tot això dóna molta pau interior, i fa ser constructors d'un món que vol canviar i que necessita ser renovat.

La flama d'un amor purificat i renovat, encara que sigui fràgil, dóna llum i crema. "Perquè ho volem, venim, Bon Jesús, a veure't, i esperem que ens diguis alguna

²⁸ Salm 124,1.

²⁹ Salm 130, 2.

³⁰ Fórmula de l'acte penitencial 1. Missal Romà.

³¹ Salm 89, 17.

³² Declaració del Capítol General de l'Orde Cistercenc, o.c., n° 126.

³³ Jn 15,2.

³⁴ Jean Daniélou, "El misterio del Adviento", o.c., p. 113.

cosa que esperem amb deler. Et trobem en la pregària, i mica a mica comprenem que ets a prop nostre, que ens estimes i que el nostre cor s'obre als altres. En la pregària vivim la teva tendresa i descobrim que la comunió és font de renovació i de vida".

*"És gran, Senyor, la teva tendresa; com Tu ho vols, dóna'm la vida"*³⁵.

4. VIDA

"Continuem contemplant-te, Senyor, i t'esperem: *"joia i festa a desdir a la teva presència"*³⁶". El silenci contemplatiu de la Sagrada Família, la bondat de la gent senzilla, i la humilitat dels savis inunda de pau la nostra ànima; i, encara que voldríem quedar-nos al costat de Jesús, com Pere a la muntanya de la Transfiguració, sabem que ja podem tornar o baixar perquè la seva llum ens guiarà: *"m'ensenyareu el camí que duu a la vida"*³⁷. Donem gràcies sempre perquè Déu ens fa la Gràcia *"de la conversió que porta a la vida"*³⁸.

Els ésser humans som uns éssers inacabats. Ens anem construint dia a dia. Aquesta autoconstrucció és la tasca de cadascú, però la anem fent entre tots³⁹. Trobo molt encertat el que ha dit el Papa de que *"la Paraula no porta a un camí només individual d'una immersió mística, sinó que introdueix en la comunió amb els qui caminen en la fe"*⁴⁰. De la mateixa manera que Déu és comunicació i amor, les nostres relacions en el seu estat de plenitud i maduresa han de ser comunicació i tendresa. Si en la solitud i intimitat de la pregària ens omplim de Déu, trobem la comunió amb la família humana, sense idealitzar els qui són lluny i respectant els qui són al nostre costat. Les persones ens ajudem a interpretar la vida de cada dia. Aquest acompanyament mutu ens permet pensar, sentir, interpretar i intuir, compartir i contemplar, i sobretot conèixer l'amor *"pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres"*, i que per això, *"també nosaltres hem de donar la vida pels germans"*⁴¹.

Als finals del 2007, el diari La Croix es va preguntar sobre el futur del Cristianisme a Occident, notant tant els motius d'inquietud com les raons d'esperança. Que respongui una veu autoritzada de l'Església: l'arquebisbe Bruno Forte vol tocar la consciència dels cristians i proposa tres prioritats⁴². Meditem-les davant de l'Infant Jesús i preguntem-nos com les vivim nosaltres.

Primera: una renovada espiritualitat que es nodreix per l'escolta de la Paraula i el diàleg amb Déu. Les conseqüències ja les sabem: pregària fecunda, una Litúrgia viscuda millor, una vida més humana, una existència plena de sentit que cal compartir, i un compromís social que brolla d'un cor que estima amb tendresa. Estimar és viure.

³⁵ Salm 118,156.

³⁶ Salm 15,11.

³⁷ Idem.

³⁸ Ac 11,18.

³⁹ Ramon Prat, o.c., p. 100.

⁴⁰ Benet XVI, Discurs al món de la cultura, o.c.

⁴¹ 1Jn 3,16.

⁴² Bruno Forte, "Quin futur per al Cristianisme?", en "Documents d'Església", nº 922, 15 de juliol de 2008, pp 420-423.

Segona: sentit comunitari. No cal comentar aquest punt, prou sabem de què va. Simplement, posem un exemple: tots nosaltres que avui hem anat junts a Missa i hem combregat, que ens uneixen moltes coses, que estem fent el mateix viatge interior, i que estimen aquest Infant que ve a renovar la nostra vida. *"Viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments"*⁴³.

Tercera: el servei viscut com amor i compromís. Ho aprenem al Pessebre de Betlem; a les Muntanyes de les Benaurances, de la Transfiguració i del Calvari; els dies que vivim les dolces manifestacions de l'Esperit de Déu com una Pentecosta esperada i íntima; i també durant les nits obscures. Estem cridats a servir per amor, a construir camins i ponts de comunió i comunicació, a lluitar per la justícia i la pau. Crist és el nostre model. Què esperem? Deixem-nos tocar per Ell.

A la primera part de la vida volem fer un anàlisi profund de la realitat i, per la nostra capacitat d'observació, comprenem que la vida és rica i complexa. A la segona part, veiem clar que una vida i una fe madures són segurament fruit d'un procés de simplificació. Es va a l'essencial i s'aprèn a estimar amb tendresa. Penso que podem resumir el nostre camí cristià amb tres paraules: renovació, amor i servei. Què us en sembla?

Bé, amics!, hem començat el nostre camí interior, en aquesta meditació, adorant l'Infant Jesús i contemplant la seva tendresa. Podríem acabar també adorant-lo: Jesús-Eucaristia, que *"dóna la vida al món"*⁴⁴, és la màxima demostració de l'Amor de Déu fet tendresa. Diumenge passat, solemnitat de Crist-Rei, vam tenir l'adoració al Santíssim al final de Vespres, com és costum. En aquell moment vaig pensar d'acabar aquesta xerrada amb les paraules de l'himne que vam cantar agenollats⁴⁵. Les diré poc a poc perquè vosaltres les pugueu repetir interiorment:

"On hi ha veritable amor, allí hi ha Déu. Formant unitat, ens reuneix l'amor de Crist. Exultem i en Ell alegrem-nos. Temem i estimem el Déu vivent. I amb cor sincer, també nosaltres estimem-nos! Quan, doncs, tots ens ajuntem, procurem no dividir-nos en l'esperit. Que cessin les lluites malignes, que cessin les discòrdies. Que Crist Déu siguisempre entre nosaltres! Que juntament amb els sants puguem veure la vostra faç gloriosa, Crist, Déu nostre. Joia immensa, joia pura, pels segles infinits dels segles. Amén".

⁴³ 1Pe 3,8.

⁴⁴ Jn 6,33.

⁴⁵ Himne "On hi ha veritable amor". Del llibre: "Ritual i cants de l'Exposició i Benedicció Eucarística", Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó, 1998, pp. 44-45. (Aquest himne també es pot cantar en llatí: "Ubi caritas...", pp. 42-43).